

Solidarność z błoń. Wokół nauczania społecznego Jana Pawła II - publikacja w formacie pdf

Błonia są szczególnym w swej prostocie miejscem w tradycji polskiej. Można by po prostu stwierdzić, że Błonia krakowskie czy szczecińskie Jasne Błonia, choć różnią się zasadniczo pod względem wielkości, są w istocie tym samym - dużą łąką położoną nieopodal centrum miasta.

Ale błonia nigdzie nie są zwykłą łąką - stanowią raczej szczególny, bo niewybrukowany i zarazem zazieleniony plac. Ich niezwykłość wynika jednakże nie tylko z panującego na nich niepowtarzalnego klimatu i specyficznych walorów estetycznych. Przede wszystkim bowiem błonia to szczególne miejsce ze względu na dokonujące się tam ważne wydarzenia. Po 1978 r. to one były wszak miejscem, na którym padały ważne słowa pokrzepienia i pouczenia. To właśnie na krakowskich Błoniach 9 czerwca 1979 r. bł. Jan Paweł II wygłosił znamiennej homilię, która przeszła do historii pod nazwą „Bierzmowania dziejów”, podczas której padły słowa: „Musicie być mocni, drodzy bracia i siostry! Musicie być mocni tą mocą, którą daje wiara! Musicie być mocni mocą wiary! Musicie być wierni! Dziś tej mocy bardziej wam potrzeba niż w jakiegokolwiek epoce dziejów. Musicie być mocni mocą nadziei, która przynosi pełną radość życia i nie pozwala zasmucać Ducha Świętego! Musicie być mocni mocą miłości, która jest potężniejsza niż śmierć”.

Błonia w Krakowie były świadkiem papieskiego przesłania dla Polaków jeszcze trzykrotnie - w 1983, 1997 i 2002 r., kiedy to, jak się później okazało, stały się miejscem pożegnania Polaków z bł. Janem Pawłem II. Również jedyna wizyta papieża w stolicy Pomorza Zachodniego - w czerwcu 1987 r. - odbyła się na szczecińskich Jasnych Błoniach.

Związek idei solidarności z osobą papieża Polaka wydaje się oczywisty. To podczas jego pierwszej pielgrzymki do ojczyzny w 1979 r. niemożliwe stało się możliwe - po raz pierwszy w kraju rządzonym przez władze komunistyczne setki tysięcy ludzi gromadziły się nie dlatego, żeby protestować i sprzeciwiać się, ale po to, by posłuchać słów, które stały się źródłem ruchu pokojowych przemian, który rok później przybrał kształt „Solidarności”. To pielgrzymka papieska pokazała, że komunizm może być pokonany pokojowo, ponieważ tłumy gromadzące się na mszach w 1979 r. unaocznily istnienie siły drzemiącej w społeczeństwie zjednoczonym wokół pozytywnych wartości. Papieskie wezwanie - „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze Ziemi. Tej Ziemi” - wypowiedziane na pl. Zwycięstwa w Warszawie, jak również słowa z Błoń krakowskich przytoczone wyżej, stały się aksjologicznym fundamentem dla rodzącej się w Polsce pokojowej rewolucji, która wywarła wkrótce niewyobrażalny wpływ na losy całej Europy na przełomie XX i XXI w. Tak oto szczególne miejsce w Polsce - błonia - można uznać za symboliczne powiązanie idei solidarności i nauczania Jana Pawła II.

W prezentowanej pracy zostały zebrane artykuły i wspomnienia autorów wywodzących się z różnych ośrodków

naukowych, dla których znaleźć można jeden wspólny mianownik - wszystkie odnoszą się bezpośrednio lub pośrednio do kwestii nauczania społecznego bł. Jana Pawła II (i wcześniej kard. Karola Wojtyły), solidarności jako jego idei przewodniej, skutków przesłania papieskiego w wymiarze regionalnym, jak i globalnym.

Maciej Drzonek, Michał Siedziako

Koncepcja tomu tworzy spójną całość. Myśl przewodnia to oddziaływanie błogosławionego Jana Pawła II na tłumy wiernych zgromadzonych na podmiejskich błoniach w Polsce. Najistotniejsze znaczenie miały cztery krakowskie spotkania na tamtejszych Błoniach w latach 1979, 1983, 1997 i 2002. Wśród innych miejsc papieskiej edukacji narodu polskiego znajdują się szczecińskie Jasne Błonia, związane z trzecią pielgrzymką do Polski z czerwca 1987 r. Idea solidarności adresowana do rodaków bazowała na stuletniej tradycji i dorobku społecznej nauki Kościoła. I nie szło w niej jedynie o ułożenie relacji między sferą kapitału i pracy, czy pracodawców i pracobiorców. Istotę tworzyła budowa harmonijnego społeczeństwa, w którym człowiek znajdzie warunki do godnego życia. Będąc wolnym nie ogranicza wolności innym. Humanizm i prawa człowieka przełożone na polskie warunki oznaczały akcent łączności wartości takich jak wolność i miłość, bez których nie można wyobrazić sobie międzyludzkiej solidarności. Za PRL-u Jan Paweł II był największym ambasadorem w świecie walki o instytucjonalną emanację swobód obywatelskich wyrażonych przez aprobatę NSZZ „Solidarność”. Idee solidarności i nauczania Jana Pawła II w symboliczny sposób łączą zielone pola - błonia. To tam słuchacze nauki Jana Pawła II otrzymali łaskę odkrycia samego siebie w obliczu brzemienia drugiego człowieka.

Fragment recenzji dr. hab. prof. UJK Ryszarda Gryza

Całość jest ciekawym przyczynkiem w dziele przybliżania współczesnemu czytelnikowi tego „co było”, jak kształtowały się postawy narodowego zrywu lat osiemdziesiątych w oparciu o religijną warstwę życia społecznego i narodowego. Wydanie drukiem jest zasadne bowiem ukaże rolę, jaką odegrał Jan Paweł II nie tylko - jak to określił Jan Żaryn - jako pogromca żelaznej kurtyny, ale jako nauczyciel wolności, solidarności i życia w prawdzie. Publikacja ukazuje także znaczącą rolę Kościoła katolickiego w Polsce w przemianach i transformacjach ustrojowych końca XX w.

Fragment recenzji ks. dr. hab. prof. UPJPII Józefa Mareckiego

[Uwaga! Korzystając z tej strony akceptują Państwo regulamin Biblioteki Cyfrowej.](#)

[Publikacja w wersji drukowanej do nabycia w księgarni ipn.pocztaj.pl](#)

PLIKI DO POBRANIA

[Solidarność z błoń. Wokół nauczania społecznego Jana Pawła II, red. Maciej Drzonek, Michał Siedziako, Szczecin 2016](#) 1.73 MB

[Drukuj](#)

[Generuj PDF](#)

[Powiadom](#)

[Powrót](#)